

451. Az együttapostolkodás a Szentlélek vezetésével

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Imádkozzuk a 99. sz. éneket:

Ó alkotó Lélek jövel, és szívünk, lelkünk töltsed el.
Te alkotád a szíveket, hozd nekik bő kegyelmedet.

Kit úgy hívunk: Vigasztaló, kit ad nekünk az Alkotó,
Te égi láng, szent kenet égből, szállj le ránk.

A szemlélődő ima azon szakaszában – amelyet az együttlés szeretés imaszakaszának mondunk – a lélek-menyasszony, vagyis az Istentől egészen lefoglalt ember – szívesen együttműködik Istennel. Isten az ő üdvözítő szeretetét árasztja az emberre. Az isteni Vőlegénynek ezen akaratát a lélek-menyasszony szívesen teljesíti, elősegíti, beleáll ebbe az üdvözítő isteni tevékenységbe. Itt most nem pünkösdi csodájáról elmélkedünk, mert az a kezdete Isten és a lélek együttműködésének; nem az egyháztörténelem folyamán próbáljuk végigtekinteni, hogy Isten Szentlelke hogyan szentelte meg az embert, hanem azt a szeretetet nézzük, amellyel a lélek-menyasszony tud beleállni isteni Ura tevékenységébe.

Szent Irénusz püspök és vértanúnak van egy nagyon érdekes megállapítása: „Isten a földön hozzászoktatta az embert, hogy Szentlelkének hordozója legyen, és közösségben legyen Istennel.” *Az eretnekségek ellen* című értekezésében írja ezt a gondolatot (Nagyböjt II. Szerda). A szent püspök ugyanis azt akarja a tévtanítók meggyőzésére kiemelni, hogy Isten hogyan tevékenykedik az ember üdvössége érdekében. Amikor a teremtés hajnalán *az ember testét megalkotta a föld porából, akkor az élet leheletét lehelte az ember orrába* (Ter 2, 7). Így olvassuk a Genézisben. De a saját lelkét is nekünk akarta ajándékozni. Attól kezdve, hogy a keresztségben megkapjuk az Atya Fiú Lelkét, a Szentlelket mi, megkeresztelt emberek a Szentlélek hordozói vagyunk! Mondhatjuk talán így: Testünkben nemcsak saját lelkünket hordozzuk, hanem Isten Lelkét is. Testünket az emberi lélek élteti. A test-lélek embert pedig az isteni Lélek. Azért élünk, mert Isten Lelke átjár bennünket. De nemcsak önmagunkban élünk, hanem Istennel közösségben. Amikor az ember megkapja az Atya és a Fiú szeretetének, a Szentléleknek az ajándékát, akkor Istennel is közösségbe kerül. Gyönyörű terve ez Istennek, hogy az embert belevonja az ő szentháromságos Szeretetközösségébe. Amikor pedig a lélek-menyasszony teljes lényével odaadja emberi életét isteni Urának, akkor a lélek-menyasszony is részesedik ebben az isteni tevékenységben, amellyel ő Szentlelkét adja az embereknek.

1. Mit tanít a Szentírás arról a tevékenységről, amelyet a Szentlélek az ő választottja által akar megvalósítani az emberiség javára?

A Teremtés könyve a lényegről tudósít: *Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. A föld puszta és üres volt, és sötétség volt a mélység felett, és Isten Lelke a vizek fölött lebegett* (Ter 1, 1-2). Emeljük ki azt a gondolatot, hogy az ürességet Isten betöltötte Lelke szeretetével, szeretetének jeleivel. Attól kezdve ez a föld már nem *tohuba bohu* (Ter 1, 2), *rendezetlenség*, hanem a teremtő Lélek hatása megnyilvánul a teremtett világ szépségében. Úgy látszik, kell valami üresség ahhoz, hogy az embert, a teremtményt Isten Lelke betölthesse.

A lelki élet mesterei ezt úgy mondják: „Vacuitas pro Deo”, „üresség Isten számára”. Azt a készséget, hogy az ember nyitott legyen Isten befogadására, a Boldogságos Szűz Mária példáján át

szemlélhetjük a legjobban. A názáreti Szűz méhe ürességét Isten betöltötte szeretett Fiával, szeretete Ajándékával. Szűz Mária szűzi méhe így lett áldott anyaméh. A betlehemi szálláshelyen nem tudták befogadni Isten Fiát, mert már másokkal voltak tele. Csak a betlehemi barlang volt üres, és így ott szállást vett Isten Fia.

Ahhoz, hogy az ember befogadhassa a Szentléleknek a vezetését, kell ez a nyitottság, ez a rendelkezésre állás. A lélek-menyasszony elsősorban a saját mivoltában ilyen nyitott, hogy Istent befogadhassa, hogy ezt a lelki magatartást szeretné az embertestvérek számára is továbbadni. Ahogyan a különböző mesterségekben vannak jó fogások, és a mester továbbadja a tudást a tanulónak, úgy a lelki életben is nagyon jó mód arra, hogy az embert Istent befogadhassa. Isten az, aki az embert üressé teszi. Isten az, aki kezelésbe veszi az embert, megtanulja, hogyan legyen az ő Szentlelkének hordozója. Hogyan legyen a Szentlélek befogadása nyomán közösségben Istennel, ahogyan ezt Szent Iréneusz püspök és vértanútól tanultuk.

Amikor a Sinai hegyen a választott nép tagjai nem látták Istent, csak a hangját hallották, akkor ez számukra is egy „vacuitas”, egy üresség volt. Egy rendelkezésre állás, egy nyitottság az Istennel való találkozásra. Mózes ezt így fejezi ki: *Amikor a sötétben hallottátok a hangot, a Sinai hegy pedig lángokban állt, odamentetek Mózeshez ..., és így szóltatok: „Lám az Úr, a mi Istenünk megmutatta nekünk dicsőségét és nagyságát”* (MTörv 5, 23-24). A hívő ember is a hit sötétségében hallja Isten kinyilatkoztató szavát. Az a fény, amelyet a Sínai-hegy lángolása jelzett, az Isten dicsőségének a visszatükröződése. Amit mi itt a földön, a földi életben Istenről megismerhettünk, az csak nagyon gyér módon tükrözi vissza Isten ragyogó dicsőségét; de az ember felismeri Isten jelentkezését, Isten érkezését. Minél üresebb a lelke, annál jobban be tudja fogadni. A lélek-menyasszony is ezért akart mindennél szegényebb lenni, ami nem vezetett Istenhez, isteni Urához, mert akkor az ő ürességét Isten töltötte be.

Mikeás prófétával elmondhatja: *Engem erő töltött el, az Úr Lelke, az igazság, a bátorság Lelke* (Mik 3, 8). Az ember sokszor érzékeli a maga gyengeségét. Azt is tudja érzékelti, hogyha erő tölti el. Valami olyan belső tartás születik meg benne, amelyről tudja, hogy azt ő a maga képességeivel nem tudta volna létrehozni. Az erő érzete nemcsak körülveszi a lélek-menyasszonyt, hanem lelke mélyén is betölti. A lélek-menyasszony ezt az élményt akarja megosztani testvéreivel. Ez az ő apostolkodásának az irányulása most, ebben az imaszakaszban. Ahogyan ő befogadta Isten Lelkét, úgy a többi embertestvér is fogadja be! Az emberek is erősödjenek meg Isten Lelkének erejével!

A lélek-menyasszony egész életével hirdeti azt az élményt, amelyet a Zsoltáros így fogalmazott meg: *Itt van az Isten, a mi Istenünk mindenkor és örökké. Ő vezet minket mindörökké* (Zsolt 47, 15). Amikor ugyanis a választott lélek megéli: Isten Lelke betöltötte, akkor azt is felismeri, hogy Isten Lelke vezeti őt. Megmutatja a jó utat, amelyen kell járnia, hogy Isten Lelkével még jobban betölthessék, vele még gazdagabb legyen. Ilyenkor Isten Lelkével betöltődve elmondhatja az ember azt is: *Az Úrnak, Istenünknek a jósága ragyog fölöttünk* (vö.? Zsolt 89, 17). Aki befogadja Isten Szentlelkét, aki fölött a ragyogó égnél is jobban ragyog Isten őt körülölelő szeretete, az megtapasztalja, hogy mit jelent az az isteni ragyogás, a jóságnak a sugárzása. Ha a költő tudja mondani: „Csak a tiszta ragyog” (Kazinczy Ferenc), akkor Istennek a tisztasága, szentsége, jósága még inkább, szüntelenül ragyog. Amint a napnak a fénye éltet, felmelengeti a fagyost, úgy a Szentléleknek a ragyogása is életet bontakoztat az emberben. Egyre több lesz az élet, egyre jobban átjár a Szentléleknek a tüze. Ezért az ilyen Szentlélektől átjárt emberek tudnak szüntelenül így tudnak kiáltani: *„Áldott legyen az Úr!” – kiáltsák szüntelen, akik a te segítségedet várják, Uram!* (Zsolt 69, 5).

Amikor a hosszú téli sötétség és fagyoskodás után végre itt van a tavaszi napsütés, a ragyogás, akkor az emberek életkedve is megerősödik. Akkor lendület, kibontakozás, a tavasznak

az illata, az életnek a bontakozása minket is átjárjon! Ezért azután dicsőíti az ember Istent. A lélekmenyasszony pedig különösen is biztatja a teremtményeket: *Hirdessétek Isten dicsőségét a nemzetek között, és csodatetteit minden nép között!* (Zsolt 95, 3). Aki tehát megtapasztalja Isten följe hajló ragyogását, aki megtapasztalja Isten beléje áradó szeretetének fényességét, az dalolni kezd, az dicsőíteni akarja Istent nemcsak szólóban, egyedül, hanem minden néppel együtt, egy nagy kórusban, a teremtett világnak dicsőítő énekével egyesülve. Akkor már nemcsak a lélekmenyasszony, hanem a többi teremtmény is elmondhatja: *Kész az én szívem, Istenem, kész az én szívem, hogy énekeljek, és zsoltárt zengjek... Dicsőítelek a népek közt, Uram. A nemzetek között is neked szól énekem* (Zsolt 107, 2. 4). A mennyországban az angyalok dicsőítik Istent jóságáért, szentségéért, hűségéért. Az angyalok megtapasztalják, hogy Isten milyen nagylelkűen tudja jutalmazni a hozzá hűségeseket. Persze, hogy dicsőítő ének hangzik fel a mennyben az angyalok részéről. Istent dicsőítik.

A lélekmenyasszony és mindazok az emberek, akik itt a földön megtapasztalják Isten szentségét, Isten jóságát, Isten életet-adó erejét, szintén ujjongó, dicsőítő énekben törnek ki. Végül is (ha) a teremtett világnak a kibontakozása oda fog vezetni, hogy mindenki meghódol Isten nagy-nagy szeretete előtt, és együtt dicsőítik Istent a népek.

2. Nem elég csak beszélni Isten jóságáról, hanem cselekedetek is kellenek, amelyek kifejezik, közvetítik mások számára is Isten jóságát!

Isten maga sürgeti a jó cselekedeteket. Így szól: *Tanuljatok meg jót tenni! Keressétek az igazságot! Segítsétek az elnyomottat, szolgáltassatok igazságot az árvának, és védelmezzétek az özvegyet!* (Iz 1, 17). Az eredeti büntől megsebzett ember számára nem olyan magától értetődő az önzetlen jócselekedet. Hogy hogyan kell legyőznünk önzésünket, azt Krisztustól tanuljuk meg! Krisztus az, aki élénk éli: A mennyei Atya akaratára hogyan kell igent mondani (vö. Mt, 6, 10). Így nyilatkozik: *Én mindenkor azt teszem, ami kedves neki* (Jn 8, 29).

A lélekmenyasszony is ebbe a magatartás-stílusba áll bele, mert teljesen együtt rezdül isteni Urával. A lélekmenyasszony is mindent a mennyei Atyának tesz a Fiú Isten iránti szeretetből a Szentlélekben. Isteni Ura példája sarkallja, készíti, lendíti, erősíti, mozgósítja. A szeretet nem lanyhán, lomhán folyik el belőle, hanem (jobban) felbuzog, felszökell, kilövell mások felé jobban, mint a tűzhányó vagy a gejzír. A lélekmenyasszony nagyon jól tudja, hogy mindezt a maga erejével nem képes létrehozni. Immár átadta az életét Istennek, és engedi, hogy isteni Ura tevékenykedjék benne. A Szentháromságban a szeretet a tevékenység elve, princípiuma, vagyis (Isten) amit Isten tesz, azt szeretetből teszi. A Szentléleknek a neve tehát a szeretet, vagy a szeretetnek a neve nem más, mint az Atya és a Fiú közötti lélek-áramlás. A lélekmenyasszony a Szentlélek vezetését figyeli, fogadja el és követi (a Im). Ő is mindent a mennyei Atya tetszésére, isteni Ura szeretetéből a Szentlélek erejével tesz.

Ha Szent Pál így nyilatkozott: *Mi, akik magunkban hordozzuk a lélek zsengeit: sóhajtozunk és várjuk a fogadott fűságot, testünk megváltását* (Róm 8, 23), akkor a lélekmenyasszony, ez a megváltott, Istentől megszerzett lélek, az az Isten jegyese mennyivel inkább magában hordozza már

a lélek zsengeit; azokban bontakozik a remény az Istengyermekség kegyelmének a kibontakoztatására az újat teremtő lélek tevékenységéből.

Hogyan is működik a Szentlélek újjáteremtő ereje?

Legvilágosabban a bérmálás szentségében látjuk. Ott ugyanis a Szentlélek konszekrál minket, felszentel és átváltoztat. Ahogyan a kenyeret és a bort Jézus konszekrálja, átváltoztatja

annak lényegét az ő szent testévé és vérévé, úgy Krisztus Lelke, a Szentlélek is egy átprogramozódást hoz létre az emberben. Más lesz, mint ami eddig volt. Másabb lesz, tökéletesebb, a szeretetben előrehaladottabb lesz. Az ember – akit a Szentlélek megérint, (és) átjár, és átváltoztat, az mássá lesz, istenivé lesz. Már nemcsak emberi mivoltában él, hanem Istennek a lényében, Istennek a mivoltában él az ember. Isten befogadja azt az embert, akit lefoglalt magának. Isten lesz az embernek a hordozója, mint ahogyan a kicsiny magzatot az édesanya hordozza. Isten bontakoztatja az ő gyermekében az életet, mint ahogyan az édesanya is a vérével táplálja a testében a magzatot.

Az Egyház is megfogalmazza ezt az élményt: „Az Atyaisten a nekünk adott Szentlélek által megtisztítja a szívünket, és megerősít a szeretetben.” (Az imaórák Liturgiája Nagyböjt 2. szerda, Reggeli dicséret, fohászok). Az Atyaisten tehát egyszülött Fia Lelkével megvált a bűntől, megtisztítja az életünket mindattól, ami akadályozná a Szentlélek belénk áradását. És minél inkább tiszta a szívünk, annál jobban megerősödünk a szeretetben, annál több lesz bennünk az isteni vonás, Istennek a stílusa hallatlan felszabadultságot eredményez az ember számára.

A próféta ezt így fogalmazza meg: *Isten örökké tartó örömet hoz a szabadulással* (Bár 4, 29). Aki tehát a Szentlélek indítására a szeretet gyakorlatait próbálja cselekedni, annak a lelkében a jócselekedetek gyümölcse érlelődik meg, a jól végzett munka öröme. És mivel ez Istentől való ajándék, Isten örökké tartó örömet tud ajándékozni. Minél inkább átadja magát egy ember a Szentlélek vezetésének, annál inkább meg tudja élni ezt az örömet. A lélek-menyasszony **ebben az örömben él, és emiatt az öröm miatt él.** Ez élteti őt. Ezt a szeretetet akarja továbbadni, hogy mások is tudjanak örökké örülni. Az Egyház, mint Isten választott menyasszonya foháskodik, kérlelve, esdekelve fordul isteni Urához: „Segíts együttműködnünk veled abban, hogy a Szentlélek átjárja a világot, és így a földi társadalom igazságosságban, szeretetben és békében céljához érjen!” (Az imaórák liturgiája, Nagyböjt 5. szerda, Reggeli dicséret, fohászok).

A lélek-menyasszony tudja, hogy az emberi erő keveset ér. Kell, de nem elegendő. Az emberi szeretés az együttműködésre sürgeti a választottakat. Az embernek rendelkezésére kell állni Isten számára, hogy Isten Szentlelke egyre jobban átjárja az egyes embert, az összes embert, vagyis így az egész világot. Akik készek arra, hogy befogadják Istent, akik készek arra, hogy együtt működjenek Isten szeretetével, azok segítik, hogy Isten teremtő terve megvalósuljon. Mert a teremtés hajnalán a Szentlélek az elrendezettséget hozta, a káosz, a tohuba bohu helyére, de ennek az elrendeződésnek a világ teljes kibontakozásáig kell folytatódnia! Az ember tehát közreműködik Istennel a teremtés művében. Az ember alkalmat ad arra Istennek, hogy ő a Szentlélekkel átjárja a világot.

Mit tud tenni az ember annak érdekében, hogy egyre jobban együttműködjön a Szentlélekkel a világ megszentelésében?

Mindnyájunknak ugyanazt az utat kell járnunk, amelyet a lélek-menyasszony járt. De ő először is megélte a kiválasztottságot. Isten, aki megteremtette őt, reá tekintett, megszólította, személyesen néven nevezte (vö. Iz 43, 1).

A megszólításra tehát válaszolnunk kell! Egyetlen logikus felelet van a kiválasztottságra és a megszólításra: a szüzanyás igen, a Jézustól tanult mondat: *Legyen a te akaratod szerint!* (Mt 6, 10). A szabad akarat az képes arra is, hogy ellene mondjon Istennek. De ez teljesen illogikus, teljesen zsákutcába vezet. Az ember a maga istenítésével, önmaga keresésével nem jut sehova, falba ütközik és összetöri magát.

A Zsoltáros is beszél azokról, akik nem Isten gondolata szerint cselekedtek vagy ítéleztek: *Csontjaik szétszóródnak az alvilág szájánál* (Zsolt 140, 7). Nem jutnak be abba a boldog világba, amely a mennyei hazának a nyugalma. Nem megoldás az, hogy az ember ellene mondjon Istennek.

Az egyetlen jó út az „Igen!” vállalása! A meghívásra tehát a lélek-menyasszony módjára mindnyájunknak „Igen!”-t kell mondanunk. Ebből a meghívásból születik meg a hivatás, vagyis az ember élete értelmének a felderülése kivilágosodjék, hogy mire is hívott engemet az Úr. **Amikor valakit Isten meghív, és az ember igent mond neki, akkor az életében minden a helyére kerül.** Az ember már tudja azt, hogy mi az ő életfeladata, mi az ő élethívátása.

Mire hívja Isten az embert? A kölcsönös önjándékozásra Isten és az ember között. Isten ugyanis azt akarja, hogy az ő szentháromságos élete az imádkozó lélek által is beleáradjon a világba. A lélek-menyasszony ezt az isteni akarást szolgálja. A Szentháromság élete az, hogy az Atya folytonosan odaadja magát a Fiúnak, a Fiú pedig szüntelenül visszaajándékozza magát mennyei Atyjának, szüntelenül visszánéz öreá, vagyis szemlélik és szeretik egymást a végtelen szeretetben. Ez az isteni szeretet tehát folytonos önjándékozás, kölcsönös kicserélődés. Ezért van az, hogy Isten önmagát ajándékozó szeretete mindent betölt, beborít, mindent Istenbe foglal.

Amikor Isten az imádságban önmagát közli velünk, az ember szíve fellángol az isteni szeretettől. Ettől a tüzes isteni érintéstől még nagyobb vágy, szomjúság támad benne Isten után! Az imádkozó lélek megéli: Isten magához hívta őt. A lélek tehát szívesen választja az imádságos magányt, az Istenbe való visszavonulás boldog csendjét, mert ő már Istent mindenek elé helyezte az életében, mert ő is a gyermek szeretetével lángol az Atya felé! Ő is a Szűzanya mintájára „Igen!”-t mond Isten szavára (vö. Lk 1, 38). Lelke szomjazza az élő Istent, és befogadja őt.

Az imádkozó lélek feladata, hogy ezt a lelki magányát megossza Istennel. Ezt a kiüresedettségét Istennel töltsse be! Így a magány az Istennel való kommuniót, vagyis közösséget eredményez. Ez a kölcsönös kicserélődés azt igényli, hogy a szeretett Fiú mintájára mindig az Atyában maradjon, az Atya pedig őbenne.

Ezért feladata: feltétel nélkül engedelmeskedjék Istennek, és így Krisztus éljen benne, aki az Atyától jött, és az Atyához megy. De most már vele, és szeretett testvéreivel együtt.

A lélek-menyasszony feladata tehát szüntelenül hívja: *Jöjj el, Uram Jézus!* (Jel 22, 17. 20). Jöjj el Szentlélek Úristen!

Feladata: Isten igéjét befogadja, szerinte alakuljon! Őt kimondja, és így a világnak Isten világosságát adja:

Általa is jobban jelen legyen Isten a világban!

Általa is jobban betöltse Isten a világot.

Általa is jobban sugározza az Atya és a Fiú az ő szeretetét a Szentlélek által a világban.

Ennek az együttimádkozásnak az eredménye az, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek kölcsönös önjándékozása az imádkozó lélek által is beleárad „beletestesül” a világba, azt megszenteli, vagyis Istenhez kapcsolja. A lélek-menyasszony már megéli: „Eljöttél, Uram, és én befogadtalak. Én élek tebenned, te pedig élsz általam is, és azt akarod, hogy általam élj a világban az én szeretetem, az én kiválasztottságom, az én hivatásom, az én életem által is.”

A Szentlélek tüzebe belemerülni – ez az embernek a feladata. A Szentlélek tüzét beengedni és továbbadni, mint a pünkösdi lángot, ez a lélek-menyasszonynak a vágya. Isten Szentlelke megújít mindent, meggyógyítja a világot, vagyis megfiatalítja. Általa megújul az Egyház és a világ, és aktívabb tud lenni, a szeretésben még tevékenyebb. Mindez azért lehetséges, mert a lélek már kiüresedett önmagával, és ebbe a lelki ürességbe Isten beleajándékozta önmagát. És ha csak egy embernek ajándékozta is, már szebb lesz, több lesz, lelkibb lesz a világ. Hát még, ha egyre többen adnak helyet az életükben Isten szeretetének, az Atya és a Fiú Szentlelkének! Itt valami olyan imaállapot valósul meg, amelyet az jellemez, hogy felforrósodik az imádkozó lélekben a szeretet, Isten szeretete.

Ebben az imaszakaszban fellángol az emberben a Szentlélek tüze, amelynek lobogása túlrad a szubjektív, vagyis emberi lét látható, kicsinyke világán, és fel akarja gyújtani a világot a benne lobogó édes isteni szeretetlánggal. Micsoda szeretetaradás ez, amely fel tudja gyújtani a lelkeket a világban! A lélek-menyasszony az az Istent hordozó, kiválasztott ember, aki azt kívánja, hogy szeretett Ura mások lelkének ürességét is betöltse, hogy mások is Isten szeretett gyermekeinek boldog világában éljenek! Hogy ők is megélhessék a bennük élő Isten szeretetének boldogító lelki mámorát, az isteni élet örök szeretetlángolását, amely az örök szeretetizás édes szeretetével tölti be a lelket, amely egészen átadta magát isteni Urának, illetve akit ez a hatalmas isteni szeretetet kizárólagosan lefoglalt magának. Beleárasztotta Szentlelkét, a szeretet Lelkét. Micsoda távlatai vannak ennek! Ó, milyen is lesz majd az a világ, amelyben megvalósul az Apostol szava: *Isten lesz minden mindenben* (1 Kor 15, 28). Isten szívesen teljesíti a tiszta szívek kívánságait. Ha a lélek-menyasszony vágya az, hogy a Szentlélek egyre jobban járja át a világot, a világban élő embereknek a lelkét, akkor az isteni Úr szívesen teljesíti kis választottjának ezen óhaját is. Ezért szabad mérték nélkül kérni Istentől, szabad a szeretet sürgetésével *zörgetni* Isten Szíve ajtaján (vö. Mt 7, 8), hogy a szent szeretet egyre jobban átjárja ezt az Istentől teremtett világot, hogy ne csak a matéria lüktessen az emberek életében, hanem Isten Lelkének tiszta spiritualitása is, hogy **az ember Istentől átjárt ember legyen, hogy ez a világ Isten Szentlelkével éltetett világ legyen!**

Befejezésül a 101. sz. éneket imádkozzuk:

Szállj reánk, életadó Lélek, szállj le, igaz Bölcsesség!
Szívem velem elteljék. Botló léptem előtt gyúlj fel,
Múlhatatlan fényesség, Háznépedre jer le, Bölcsesség Lelke!
Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.